

РЕШЕНИЕ

№ 817

гр. Пловдив, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20205330111548 по описа за 2020 година

Производството е образувано по предявени от “ДЗИ – Общо Застраховане” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. “Витоша” № 89 Б, против Х. А. Р., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. *****, осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ за заплащане на сумата от 1 444, 98 лв., представляваща изплатено от ищеца в полза на третото увредено лице “Перфект - 2000” ООД застрахователно обезщетение за ремонт на увредения автомобил „Ауди Кю 5" с ***** при „Автосервиз Ангелов" АД, вследствие на пътно-транспортното произшествие, настъпило на ****г., ведно със законна лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 10.09.2020 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на **** г. при движение в град Пловдив, около 12:45 ч., на кръстовището с между бул. „Р" и ул. „Г", лек автомобил „Пежо 406", с ****, собственост на К.З.А., управляван от ответника, застига и блъска, като реализира пътно-транспортно произшествие, със спрелия пред него лек автомобил „Ауди Кю 5" с ***, управляван от Т. И. К., собственост на „Перфект - 2000" ООД. За произшествието бил съставен и подписан двустранен констативен протокол за ПТП, в който е посочено, че виновен за процесното произшествие е произшествие. Твърди, че увреденият автомобил е застрахован със застраховка “Каско +”, сключена с ищцовото дружество по силата на застрахователна полица № ****/12.06.2018 г., със срок на валидност от 13.06.2018 г. до 12.06.2019 г. Сочи, че при застрахователното дружество, и

по повод уведомление от собственика на увредения автомобил е образувана щета № ****, като са установени следните увреди на тежкотоварния автомобил: облицовка задна броня, светлоотразител задна броня – ляв, спойлер задна броня и протектор задна броня (ролбар) хром. Поддържа, че извършването на ремонта на автомобила е възложено на автосервиз „Автосервиз Ангелов“ АД, за което е съставена фактура № ***/11.12.2018 г. Сочи, че било определено застрахователно обезщетение в размер на сумата от 1 444, 98 лв., което било изплатено на сервиза, осъществил ремонта с нареждане за групово плащане от 21.12.2018 г. Поддържа, че към датата и часа на настъпване на пътно-транспортното произшествие, автомобилът, с който е реализирано последното не е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Поради така изложените обстоятелства счита, че с изплащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на застрахованото лице против причинителя на вредата - Х. А. Р., поканен с изпращането на регресна покана да заплати на застрахователното дружество, изплатеното от последното застрахователно обезщетение и ликвидационните разноски. По така изложените съображения моли за уважаване на предявените искове.

Ответникът Х. А. Р., чрез назначения му от съда особен представител – адв. ****, е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, в който излага съображения за нейната неоснователност. Оспорва наличието на застрахователно правоотношение между собственика на увредения автомобил и ищцовото дружество по договор за имуществена застраховка „Каско+“, към датата на настъпване на произшествието. Твърди, че към датата на настъпване на застрахователното събитие не е била заплатена установената еднократна застрахователна премия. Твърди, че ищецът е заплатил застрахователното обезщетение на свой риск, въпреки, че ответникът е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ЗД „Бул Инс“. Оспорва вредите да са пряка и непосредствена последица от произшествието, тъй като механизмът на произшествието не предполага настъпване на описаните по вид щети. Твърди, че размерът на заплатеното обезщетение не е съобразено с приноса на водача на увредения лек автомобил, както и с вида и характера на увреждането към датата на застрахователното събитие и към датата на ремонтните дейности. Твърди, че определения размер на вредите от застрахователя и автосервиза, осъществил ремонта, не обвързват ответника. Твърди, че ремонтът е осъществен след изминаването на продължителен период от време след настъпване на вредата, в който период лекият автомобил е управляван. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с кумулативно обективно съединени

осъдителни искиове с правно основание чл. 410, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 49 ЗЗД и чл. 45, ал. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД

В чл. 410, ал. 1 КЗ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от правилото на чл. 74 ЗЗД, тъй като при настъпване на застрахователното събитие застрахователят не изпълнява чуждо правно задължение. Изплащайки застрахователно обезщетение последният изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 410, ал. 1 КЗ встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата.

За да възникване регресното притезателно право на застрахователя по имуществено застраховане трябва в обективната действителност да бъдат осъществени следните материални предпоставки (юридически факти): 1. наличието на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца, като застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ; 2. за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата - чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение.

По делото е представена застрахователната полица № ***, от която се установява, че лек автомобил „Ауди Кю 5" с *****, собственост на „Перфект - 2000" ООД, е застрахован при ищцовото дружество “ДЗИ – Общо Застраховане” ЕАД по имуществена застраховка „Каско +“ с период на покритие от 13.06.2018 г. до 12.06.2019 г. Следователно и в случая твърдяното застрахователно събитие от 23.07.2018 г. е настъпило в срока на действие на сключената между ищеца и собственика на увредения автомобил имуществена застраховка.

Представена е сметка № *****/12.06.2018 г., от която се установява, че първата вноска по застрахователната премия в размер от 432, 20 лв. е заплатена в полза на застрахователя на 12.06.2018 г., като разписката носи подпис на представител на собственика на застрахованото имущество „Перфект - 2000" ООД.

Следователно установява се, че първата вноска по застрахователна премия е била изцяло заплатена от застрахования преди датата на настъпване на произшествието.

Следователно при приложение на разпоредбата на чл. 351, ал. 3 КЗ, съгласно която освен ако е уговорено друго, застрахователното покритие започва след заплащането на дължимата премия по договора или на първата вноска по нея - при разсрочено плащане на премията, застрахователното събитие от 23.07.2018 г. е настъпило в срока на действие на сключената между ищеца и собственика на увредения автомобил имуществена застраховка.

Обстоятелството, че увреденият автомобил е собственост на „Перфект - 2000“ ООД се установява от представения по делото препис от Свидетелство за регистрация.

Съгласно разпоредбата на чл. 411 КЗ когато вредата е причинена от водач на моторно превозно средство, който има валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на увреденото лице, може да предяви претенцията си към причинителя само за размера на причинените вреди, които надхвърлят размера на застрахователната сума по договора за задължителната застраховка, както и за вредите, причинени от водача на моторното превозно средство, за които застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е отказал да заплати обезщетение на основание чл. 494.

По делото е представена Справка от базата данни на Информационния център към Гаранционен фонд на база на подадени данни от застрахователните компании за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се установява, от която се установява, че лек автомобил с **** няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към 23.07.2018 г.

С разпоредбата на чл. 294 КЗ в тежест на застрахователя изрично е вменено административно задължение за предоставяне информация в Информационния център към Гаранционния фонд, за вписване в регистъра, поддържан по силата на чл. 292 КЗ, наред с другите подлежащи на регистрация обстоятелства и прекратените застрахователни договори по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Следователно липсата на вписване за наличие на валидно застрахователно правоотношение към датата на настъпване на твърдяното пътно-транспортно произшествие представлява годно доказателствено средство за установяване на предпоставките по чл. 411 КЗ за предявяване на регресните права към делинквента. В този смисъл с мотивите на Тълкувателно решение № 1/23.12.2015 г. по тълк.д. № 1/2014 г. на ОСГТК на ВКС е разяснено, че "вписването е правно значимо, както с оглед извършването при условията на чл. 288, ал. 1, т. 2 КЗ плащане, така и предвид интереса на трети лица от удостоверяване на конкретното застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност", съобразно чл. 261, ал. 1 КЗ и общественото доверие в предоставяната от Гаранционния фонд информация". За да достигне до този извод съдът съобрази и практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в Решение № 183/22.12.2017 г. по т.д. № 746/2017 г., ТК, I т.о. на ВКС, в което се приема, че вписването в регистъра на Информационния център по чл. 292, ал. 1, т. 3 вр. чл. 294, ал. 1 КЗ (отм.) на прекратяването на застрахователния договор, създава оборима презумпция за липса на застрахователно правоотношение.

Следователно в случая се установява, че лек автомобил „Пежо 406“, с

***** не е имал сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, поради което в полза на застрахователя по имуществената застраховка е възникнало право да предяви регресната си претенция спрямо делинквента – ответник.

По уведомление по щета от 23.07.2018 г. при ищцовото застрахователно дружество е образувана преписка по щета № **** по отношение на лек автомобил „Ауди Кю 5" с *****, в който е посочено, че вследствие на удар са настъпили вреди в задната част на автомобила. Представен е опис – заключение по щета от 23.07.2018 г., в който са констатирани следните вреди на лекия автомобил: облицовка – задна броня, светлоотразител – задна броня, спойлер – задна броня, протектор – задна броня (хром).

Представен е Приемо-предавателен протокол от 27.11.2018 г., издаден от „Автосервиз Ангелов“ ЕООД, в който е установено, че лекият автомобил се предава след осъществен ремонт на следните части: ремонт на облицовка – задна броня, спойлер – задна броня, смяна на светлоотразител – задна броня и протектор задна броня. На това основание при ищцовото дружество е изготвена калкулация по претенция от 10.12.2018 г., в която са посочени същите увреждания на лекия автомобил, като е издаден ликвидационен акт от 20.12.2018 г. за сумата от 1 444, 98 лв.

Между страните е безспорно, като това обстоятелство се установява и от представените в производството по делото доказателства, че ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на сумата от 1 444, 98 лв. на „Автосервиз Ангелов“ ЕООД – дружеството, осъществило ремонт на застрахования лек автомобил, като за установяване на това обстоятелство е представена фактура № ****/11.12.2018 г. Във фактурата е посочено, че сумата от 1 444, 98 лв. представлява стойността на ремонт по щета за автомобил „Ауди Кю 5" с *****. Представено е и платежно нареждане за групово плащане, към което е представен опис, в който е посочена сумата от 1 444, 98 лв. в полза на „Автосервиз Ангелов“ ЕООД, с посочено основание щета № *****.

По делото е представен двустранен констативен протокол за пътно-транспортно произшествие от 23.07.2018 г., в който е установено, че на 23.07.2018 г. в 12:45 ч. в гр. Пловдив, на кръстовището на бул. „Р“ и ул. „Г“ е настъпило пътно-транспортно произшествие между лек автомобил „Пежо 406", с ***** (превозно средство „А“), собственост на К. З. А., управляван от Х. А. Р., и лек автомобил „Ауди Кю 5" с ***** (превозно средство Б), управляван от Т. И. К., собственост на „Перфект - 2000" ООД. В протокола е отбелязано, че е настъпил удар в задната част на моторното превозно средство при движение в една посока и в същата лента. В протокола е обективиран схема с посочване на механизма на произшествието, като е посочено, че на лек автомобил „Ауди Кю 5" с *****, са нанесени вреди задната част на автомобила – задна броня и др. В графа забележка е посочено, че водачът на превозно средство „А“ - Х. А. Р., е виновен за настъпване на

произшествието. Протоколът носи подписа на двамата водачи.

Съгласно чл. 10 от Наредба № I – 167 от 24.10.2002 г. за условията и реда на взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с МПС, вр. чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗДвП, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП. Представеният по делото протокол за процесното ПТП не е оспорен и доказва не само че материализираното в него изявление е осъществено, но и че това изявление изхожда от лицето подписало протокола, тоест документът се ползва с формална доказателствена сила. Освен с формална доказателствена сила протоколът като свидетелстващ документ материализира удостоверителното изявление на своя издател за осъщественото ПТП и в това се състои неговото доказателствено значение, като съдът е длъжен да изследва механизма на ПТП, което ще е от значение за изводите му относно съпричиняване, респ. за размера на имуществената отговорност. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, възприета с *Решение № 67/24.06.2015 г. по т. д. № 439/2014 г., ТК, I т. о. на ВКС* и *Решение № 110/04.09.2013 г. по т.д. № 194/2012 г. на II т.о. на ВКС*.

Съдът намира, че в случая представеният по делото протокол за ПТП обективира изявления на водача – делинквент относно механизма на произшествието, като в последният е обективирано изявлението на ответника, че вината за настъпилото произшествие е негова. Формалната доказателствена сила на представения частен свидетелстващ документ не е оспорена от ответника, поради което последният установява, че изявленията в протокола, изхождат от лицето, сочено като техен автор. Така представения протокол за ПТП обективира извънсъдебното признание на ответника, че последният виновно, в нарушение на правилата за движение по пътищата, при управление на лек автомобил „Пежо 406“, с *****, на 23.07.2018 г. в 12:45 ч. в гр. П, на кръстовището на бул. „Р“ и ул. „Г“, застига и блъска лек автомобил „Ауди Кю 5“ с ****, при което са причинени вреди на лек автомобил „Ауди Кю 5“ с **** - в задната част на моторното превозно средство – задна броня и др.

От заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза се установява, че описаните в доказателствата по делото ремонтно-възстановителни работи са били необходими за отстраняване на вредите по автомобила, изразяващи се в ремонт на облицовка – задна броня и спойлер – задна броня, както и подмяна на светлоотразител – задна броня и протектор – задна броня (хром), които са посочени от застрахователя в опис – заключение по щета. Вещото лице е дало заключение, че от техническа гледна точка авточастите, материалите и труда за вредите по процесния автомобил добре

съответстват да са настъпили при описания от ищеца в исковата молба механизъм. Експертизата е установила, че при осъществяване на механизма на ПТП увреда и необходимост от подмяна на всички авточасти, в степен - посочена от ищеца, са технически възможни. Вещото лице е направило извод, че е налице причинно-следствена връзка между механизма на ПТП и увредата на посочените от ищеца авточасти. Експертизата е установила, че пазарната стойност за части, материали и труд, необходими за възстановяване на описаните повреди, възлиза в размер от 2 116, 38 лв. с ДДС.

В съдебното заседание, при изслушването на вещото лице, последното е посочило, че стойността на вредата е установена към датата на настъпване на произшествието, чрез използване на данни за техническите параметри, представени от производител в Република България.

В производството са изслушани показанията на свидетеля Т. И. К. – водач на увредения лек автомобил, който след предявяване на Протокола за ПТП, посочва, че е съставил схемата в протокола, като е положил подпис под „участник – превозно средство Б“. Свидетелства, че другият водач бил добронамерен и приел да опишат произшествието в протокол, въпреки, че знаел за отговорността, тъй като няма застраховка „Гражданска отговорност“. Твърди, че си спомня, че е управлявал фирменият автомобил „Ауди Кю 5“, като настъпил удар отзад от ответника, който не спазил необходимата дистанция. И двамата спрели автомобилите и описали ситуацията в протокол, като сигнализирали органите на КАТ по телефона. Сочи, че не може да си спомни точно вредите на автомобила, но са така, както са описани в протокола. Свидетелства, че след произшествието автомобилът бил в движение, като сочи, че най-вероятно е продължил да ползва автомобила до ремонта, тъй като вредите не били такива, че да възпрепятстват движението.

Съдът цени показанията на този свидетел на основание чл. 172, ал. 1 ГПК, като счита, че последните са последователни и безпротиворечиви, като са снети след предявяване на приложения по делото Протокол за ПТП, в който смисъл не е налице конкретна заинтересованост на свидетеля, респ. влияние осъществено от представител на ищцовата страна, в който смисъл са доводите на ответника.

Съдът намира, че от събраните в производството по делото доказателства се установява, че при управление на лек автомобил „Пежо 406“, с ****, ответникът е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата – на разпоредбата на чл. 23 ЗДвП, установяваща, че водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удяране в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Установява се, че на 23.07.2018 г. в 12:45 ч. в гр. П., на кръстовището на бул. „Р“ и ул. „Г“, застига и блъска лек автомобил „Ауди Кю 5“ с ****, при което са причинени вреди на лек автомобил „Ауди Кю 5“ с **** - в задната част на моторното превозно средство – задна броня и др.

Причинно-следствената връзка между противоправното поведение на ответника и твърдения вредоносен резултат е установена от приетата като компетентно изготвена съдебна авто-техническа експертиза. Вещото лице е формирало своите фактически (доказателствени) изводи въз основа на установените по делото обстоятелства, като установява, че повредите върху автомобила съответстват на механизма на настъпване на процесното ПТП. Съдът намира, че всички вреди са закономерна, естествена и необходима последица от процесното произшествие. В този смисъл съдът не възприема възраженията на ответника за наличие на несъответствие между вредите, причинени от произшествието и тези отстранени при осъществяване на ремонта, доколкото вредите, установени в описа – заключение по щета и тези, отстранени при ремонта – посочени в приемо-предавателния протокол, са абсолютно идентични, като не се установява, да са отстранени и други вреди, които според ответника са причинени в периода на експлоатация на автомобила от датата на произшествието – до датата на отстраняване на вредата. В този смисъл е и заключението на вещото лице по допуснатата от съда съдебна авто-техническа експертиза, която установява, че всички вреди са закономерна последица от произшествието.

Възражението на ответника за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача - участник в произшествието, остана неконкретизирано, въпреки указанията на съда, поради което в първото по делото съдебно заседание, съдът е обявил проекта за доклад за окончателен, без да разпределя допълнителна доказателствена тежест, като е приел, че не е надлежно сезиран с възражение за съпричиняване.

Следователно, за ищеца се е породило право на вземане на извъндоговорно основание срещу ответника - делинквент. Тъй като причинените вреди са закономерна, необходима последица от противоправното поведение на ответника, настоящата съдебна инстанция счита, че всички елементи на фактическия състав, пораждащ отговорността на ответника срещу увредения от процесното пътно-транспортно произшествие, са осъществени в обективната действителност.

Съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Следователно нормативната цел на тази правна норма е насочена към пълно репарирание на вредоносните последици, което обстоятелство обуславя наличието на застрахователния интерес. В този смисъл съдът съобрази и практиката на Върховния касационен съд, която

остава приложима, макар да е постановена при действието на отменения КЗ - така *Решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТК*, в което е прието, че „при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – чл. 208, ал. 3 КЗ, като ползва заключение на вещо лице, но без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.06 г. С оглед на отговора на поставения по реда на чл. 280, ал. 1 ГПК въпрос въззивното решение съответства на тълкуването на закона, направено от касационния съд. Застрахователното обезщетение е определено по заключението на изслушаната автотехническа експертиза, в което са изчислени разходите за нови части и труд за ремонт на увреденото МПС по пазарни цени към датата на ПТП”.

Следователно, дължимото застрахователно обезщетение за причинените имуществени вреди на собственика на процесния увреден автомобил се равнява на пазарната стойност на ремонтните дейности по неговото възстановяване – в размер на сумата от 2 116, 38 лв. при вложени нови части (съгласно заключението на допусната и приета от съда САТЕ). Установява се обаче, че застрахователят е заплатил застрахователно обезщетение в по-нисък размер – 1 444, 98 лв., поради което исковата претенция е основателна до претендирания размер при съблюдаване на принципа на диспозитивното начало.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени разноски в общ размер от 955, 18 лв., от които сумата от 57, 80 лв. за заплатена държавна такса, 397, 38 лв. с ДДС за заплатено адвокатско възнаграждение, сумата от 300 лв. – депозит за особен представител на ответника, 180 лв. депозит за вещо лице, 15 лв. – депозит за свидетел и 5 лв. – такса за осъществяване на служебна справка.

Така мотивиран, Районен съд - Пловдив

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 410, ал. 1, т. 1 К Х. А. Р., ЕГН *****, с адрес гр. П, *****, да **заплати** на “ДЗИ – Общо Застраховане” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. “Витоша” № 89 Б, сумата от **1 444, 98 лв.**, представляваща изплатено от ищеца в полза на третото увредено лице “Перфект - 2000” ООД застрахователно обезщетение за ремонт на увредения автомобил „Ауди Кю 5" с **** при „Автосервиз Ангелов" АД, вследствие на пътно-транспортното произшествие, настъпило на 23.07.2018 г., ведно със законна лихва, считано от датата на депозиране на

исковата молба в съда – 10.09.2020 г., до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Х. А. Р., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на “ДЗИ – Общо Застраховане” ЕАД, ЕИК 121718407, сумата от **955, 18 лв.** – разноси в исковото производство по гр.д. № 11548/2020 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/П/_____